

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ

ΛΙΝΑ
ΡΟΚΑ

Μια φορά κι ένα καιρό, σε ένα πλανήτη, Κρόνο νομίζω τον έλεγαν, ζούσε ένα αγόρι που το έλεγαν Αριστοτέλη. Η μόνη του συντροφιά ήταν μερικά βιβλία και το διαστημόπλοιο του, που το είχε βαφτίσει "Ασπίδα".

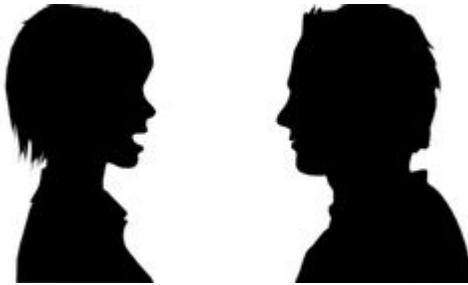
Ο Αριστοτέλης ήταν λυπημένος, γιατί στο πλανήτη εκείνο ήταν μόνος του. Μια μέρα λοιπόν, αποφάσισε να επισκεφτεί τον πλανήτη Γη, για να βρει έναν τόπο.

Μία πατρίδα, όπως έλεγαν τα βιβλία που διάβαζε.

Μπήκε στο διαστημόπλοιο του, μέτρησε αντίστροφα και είπε την μαγική πρόταση για να ξεκινήσει.

"Εμπρός Ασπίδα, πέτα ψηλά για να βρω μία πατρίδα".

Μετά από λίγο η "Ασπίδα" προσγειώθηκε σε ένα μέρος όμορφο. Άγνωστο αλλά όμορφο .

- Καλημέρα, είπε ο Αριστοτέλης, στον πρώτο άνθρωπο που συνάντησε. Ήταν ένας κύριος που έκανε βόλτα δίπλα σε ένα ποτάμι.

- Μπον ζουρ, του απάντησε εκείνος

- Με λένε Αριστοτέλη και έρχομαι από μακριά.

- Μπον ζουρ, του ξαναείπε εκείνος.

Ο Αριστοτέλης τον κοίταξε στα μάτια και κατάλαβε, ότι σ' αυτή την χώρα δεν θα μπορούσε να μείνει. Οι λέξεις που άκουγε ήταν για κείνον ακαταλαβίστικες.

Μπήκε στο διαστημόπλοιο του, μέτρησε ξανά αντίστροφα και είπε τη μαγική πρόταση για να ξεκινήσει.

**"Εμπρός Ασπίδα, πέτα ψηλά για να βρω
μία πατρίδα".**

Το διαστημόπλοιο προσγειώθηκε μέσα από την ομίχλη, σε ένα μέρος βροχερό. Ο Αριστοτέλης συνάντησε μια κυρία, που έπινε το τσάι της, κάτω από το υπόστεγο ενός καταστήματος.

- Καλημέρα είπε ο Αριστοτέλης
- Γκουτμόρνινγκ, του απάντησε η κυρία.
- Είμαι ο Αριστοτέλης και έρχομαι από πολύ μακριά.
- Γκουτμόρνινγκ του ξαναείπε εκείνη.
- Κατάλαβα, είπε το αγόρι. Πρέπει να μπω ξανά στο διαστημόπλοιο μου και να φύγω.

Αυτό το ταξίδι συνεχίστηκε για πολλές μέρες. Όπου και να σταμάτησε, συναντούσε το ίδιο πρόβλημα. Άλλα έλεγε εκείνος και τίποτα δεν καταλάβαινε από τους άλλους.

Κάποια μέρα όμως συνέβη αυτό που περίμενε.

Η Ασπίδα προσγειώθηκε σε ένα χωράφι. Ένα χωράφι κατακίτρινο, που μέσα του ανέμιζαν ψηλόλιγνα περήφανα στάχια. Ο Αριστοτέλης έμεινε να τα θαυμάζει και δεν άκουσε τα βήματα που τον πλησίασαν.

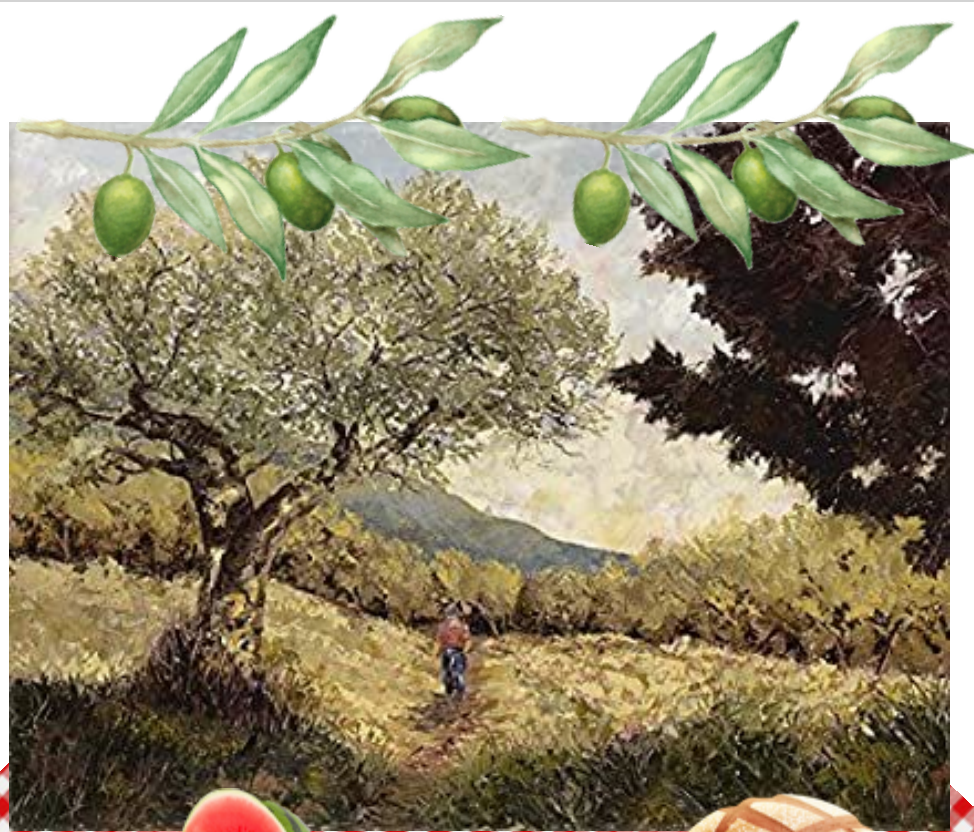
- Καλημέρα αγόρι, του είπε ο γεωργός.
- Καλημέρα, του απάντησε χαμογελώντας ο Αριστοτέλης.
- Πως βρέθηκες εδώ; τον ρώτησε ο άντρας.
- Με λένε Αριστοτέλη και έρχομαι από μακριά. Ψάχνω ένα τόπο για να μείνω. Θέλω μια δική μου πατρίδα, είπε το αγόρι.

Ο άντρας δεν απάντησε. Άνοιξε το δισάκι του και έβγαλε από μέσα ένα καρβέλι ψωμί. Ζήτησε από την ελιά να ρίξει μερικούς καρπούς μέσα στη χούφτα του. Έσκυψε και έβαλε μέσα στο ασκί του, δροσερό νερό από το πηγάδι. Από το περιβόλι του, έκοψε κατακόκκινες ντομάτες και ένα χοντρό ριγυτό καρπούζι.

Ο άντρας άπλωσε κάτω από τη σκιά της ελιάς, ένα καρό κόκκινο πανί και έβαλε όλα αυτά που είχε μαζέψει, πάνω του.

-Κόπιασε Αριστοτέλη, είπε ο γεωργός. Αυτά είναι από τη δική μου πατρίδα. Μου τα προσφέρει απλόχερα, κάθε φορά που της τα ζητάω.

Ο Αριστοτέλης κάθισε και έφαγε μαζί του. Δεν είχε φάει ποτέ του, τόσο πολύ και τόσο νόστιμα πράγματα. Έφταιγε που πείναγε; Έφταιγε το χώμα που γεννούσε τέτοιους θησαυρούς; Δεν μπορούσε να καταλάβει. Αποχαιρέτησε τον γεωργό και συνέχισε τη βόλτα του σ' αυτό τον καινούριο τόπο.

Ένα απέραντο γαλάζιο τον περίμενε παρακάτω. Μια γαληνεμένη θάλασσα τον άφησε να κολυμπήσει στα νερά της. Ένας παιχνιδιάρης ήλιος, του χάιδεψε τα μαλλιά. Κάποιοι ψαράδες τον ανέβασαν στη βάρκα τους και του έδωσαν ένα καλάμι για να ψαρέψει. Μια ζεστή αμμουδιά τον αγκάλιασε, για να ξεκουραστεί.

Ο Αριστοτέλης, στο τέλος της ημέρας, ήξερε ποια θα διαλέξει για πατρίδα. Αυτό το μέρος. Έπρεπε όμως να μάθει το όνομά της.

11

12

Ελλάδα,
παλικάρι
μου!

-Ε! Μ' ακούς; Πως το λένε αυτό το μέρος;
ρώτησε ο Αριστοτέλης δυνατά, έναν
καπετάνιο, που προσπαθούσε να αράξει το
καράβι στο λιμάνι.

-**Ελλάδα**, παλικάρι μου! του απάντησε με
μια βραχνή φωνή ο καπετάνιος.

-**Ελλάδα! Ελλάδα!** επανέλαβε πολλές
φορές ο Αριστοτέλης.

Με τη βοήθεια της "Ασπίδας",
γνώρισε αυτόν τον τόπο. Από
τον Βορρά μέχρι το Νότο.
Από την Ανατολή μέχρι τη
Δύση. Κάθε χωριό, κάθε πόλη
της. Κάθε βουνό, κάθε νησί
της.
Γνώρισε τους ανθρώπους
της. Γεύτηκε τα φαγητά της.
Χόρεψε τα τραγούδια της.
Ρίζωσε σ' αυτό τον τόπο. Είχε
βρει επιτέλους μια πατρίδα.
15

Και ξέρετε τι του άρεσε πιο πολύ να κάνει;
Τις νύχτες, που ο ουρανός ήταν γεμάτος
αστέρια, κοιμόταν στην αμμουδιά.
Ανάσκελα, χάζευε τα μικρά φωτεινά σημάδια
στο μαβί ουρανό και μίλαγε με το φεγγάρι.
Και το φεγγάρι, με τη σειρά του τον νανούριζε.
Του τραγούδαγε γλυκά έναν ύμνο που πήγαινε
κάπως έτσι:

"Σε γνωρίζω από τη κόψη
του σπαθιού την τρομερή,
σε γνωρίζω από την όψη
που με βία μετρά τη γη.
Απ' τα κόκαλα βγαλμένη
των Ελλήνων τα ιερά
και σαν πρώτα ανδρειωμένη,
χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!
Και όταν τα μάτια του αγοριού βάραιναν από
τη κούραση, το φεγγάρι το σκέπαζε με ένα
πανί, για να μη κρυώνει.
Ένα πανί, που είχε πάνω του πέντε μπλε ρίγες
και τέσσερις άσπρες. Και κάπου εκεί αριστερά,
στη γωνία, είχε έναν κατάλευκο σταυρό. Τόσο
λευκό, σαν το όνειρο του Αριστοτέλη.

17

18